

Strážci Tirisfalu

Jakmile byli Vysocí Elfové v Quel'Thalasu zbaveni hrozby Trollů, pustili se znovu do budování svého poničeného království. Vítězné armády Arathoru se vrátily domů do jižního království Strom. Lidská společnost Arathoru rostla a vzkvétala, ale její král Thoradin měl strach, že se Arathor díky svému rozpínání rozštěpí na menší části. Po mnoha letech míru a obchodního růstu mocný Thoradin zemřel stářím a nechal tím mladou generaci Arathoru rozšiřovat jeho říši daleko za hranice Stromu.

Prvních sto mágů, kteří byli vyučováni samotnými Vysokými Elfy, šířili své magické umění mezi další studenty a mnohem detailněji se zajímali o způsoby jeho využití. První mágové byli vybráni pro svou silnou vůli a vznešeného ducha, svou magii proto používali opatrně a zodpovědně. Avšak nová generace, která získala vědomosti svých učitelů, nebyla svázána jejich disciplínou, a tito mladí kouzelníci neměli v jejím používání žádné zábrany. Zneužívali magii pro svůj osobní prospěch, místo aby jejím prostřednictvím pomáhali svému okolí. Neznali odpovědnost, která z využívání magie plyne.

Jak říše rostla a rozšiřovala se do nových zemí, mladí mágové se rozutekli do všech jejích koutů. Svými kouzelnými schopnostmi ochraňovali své bratry před děsivými příšerami, které žily v těchto zemích a umožňovali tak vybudovat v divočině nové městské státy. Jak síla těchto mágů rostla, stávali se stále ješitnějšími a uzavřenějšími vůči zbytku společnosti.

Druhý Arathorský městský stát, Dalaran, byl založen v zemích na sever od Stromu. Mnozí začínající mágové opustili omezující pravidla, která vládla ve Stromu, a vydali se do Dalaranu, doufajíc, že tam budou mít ve využívání svých nových sil větší svobodu. Byli to právě tito kouzelníci, kteří použili své schopnosti k vybudování očarovaných věží Dalaranu. Mladí a nezkušení učni se předháněli ve studiu a odhalování svých možností. Občané Dalaranu tolerovali jejich snažení a ekonomika v zemi se pod ochranou mladých mágů stále rozrůstala. Jak ale stále více kouzelníků praktikovalo své umění, spojení Dalaranu s realitou začalo pomalu slábnout.

Hroziví agenti Plamenné Legie, vyhnaní ze světa před tisíci lety zánikem Studny Věčnosti, byli znovu přivábeni nedbalým zneužíváním magie Dalaranskými mágy. Přestože tito relativně slabí démoni nepředstavovali větší hrozbu pro svět, v ulicích Dalaranu začali rozsévat zděšení a zmatek. Většina takových setkání s démonem byla izolována a vládci města dělali co mohli, aby se o nich nedověděla veřejnost. K pochytní unikajících démonů byli vysílání nejmocnější mágové, ale většinou byli agenti mocné Legie snadno přemoženi.

Po několika měsících se začali pověřiví venkované oprávněně domnívat, že před nimi jejich kouzelníci vládci skrývají cosi děsivého. Jak se občané začali více zajímat o prapodivné chování kdysi uznávaných mágů, začaly se v ulicích Dalaranu šířit zvěsti o revoluci. Když si Dalaranští mágokraté uvědomili, že tato situaci by mohla vyústit v převrat a mohli by proti

nim zakročít zástupci Stromu, rozhodli se se svými problémy obrátit na jediné osoby, u kterých cítili, že pochopí jejich problém - Vysoké Elfy.

Jakmile Elfové vyslechli zprávy o démonických incidentech v Dalaranu, okamžitě vyslali své nejmocnější čaroděje do zemí lidí. Tito kouzelníci pečlivě zkoumali magické energie v Dalaranu a poté vytvořili detailní zprávu o veškerých aktivitách démonů, na které se jim podařilo narazit. Ukončili ji tak, že ačkoliv se po světě volně pohybuje jen hrstka démonů, Plamenná Legie se nezastaví v dobývání Azerothu, dokud budou Lidé pokračovat v používání magických sil.

Silvermoonská rada, která vládla Elfům v Quel'Thalasu, uzavřela s vládou Dalaranu tajný pakt. Pověděla Mágokratům o historii Kalimdoru a Plamenné Legii, historii, která neustále sužovala jejich svět. Uvědomili překvapené Lidi, že dokud budou pokračovat v používání magických sil, lstiví agenti démonů budou proudit do jejich světa a ohrožovat jejich lid. Mágokraté navrhli, aby byl vybrán jeden lidský šampión, který by byl posílen velkou magickou mocí. Ten by se potom stal jejich ochranou v nekonečné tajné válce s Legií. Zdůraznili přitom, že veřejnost se o těchto Strážcích a hrozbě, které mají čelit, nesmí dovědět. V takovém případě by vyvstaly nepokoje zapříčiněné strachem a paranoiou. Elfové s tímto návrhem souhlasili a založili tajné společenství, které dohlíželo na správný výběr Strážce a pomáhalo učinit přítrž postupu démonů do světa.

Společenství pořádalo tajná shromáždění v Lordaeronské provincii Tirisfal Glades, na místě, kde se Vysocí Elfové poprvé usídlili po svém příjezdu z Kalimdoru. Podle tohoto místa pojmenovali svou sektu jako Řád Tirisfalu. Smrtelní šampióni, kteří byli vybráni pro funkci Strážců, byli obdařeni neuvěřitelnou silou lidské i elfí magie. Přestože mohl být vždy jen jeden Strážce, jeho moc byla tak obrovská, že se mohl bez problémů postarat o jakoukoli hrozbu démonů, která se ve světě objevila. Moc Strážců byla doslova neuvěřitelná. Bylo proto rozhodnuto, že o výběru nového následníka na post Strážce mohla rozhodovat pouze Tirisfalská rada. Jakmile dosavadní Strážce příliš zestárl nebo byl unaven tajnou válkou, kterou vedl s mocnostmi chaosu, vybrala rada nového šampióna, kterého pečlivě vycvičila a poté formálně přenesla sílu bývalého Strážce na nového nástupce.

Jak plynula staletí, ochraňovali Strážci lidstvo před neviditelnou hrozbou, kterou pro země Arathoru a Quel'Thalasu představovala Plamenná Legie. Arathor rostl a vzkvétal, zatímco se umění magie šířilo po celé rozlehlé říši. Zatímco ale v zemích lidí panoval zdánlivý klid, na jejich pozadí zuřila tajná válka mezi démonickými pohůnkami a Tirisfalskými Strážci.

Sedmero Království

Strom byl stále centrem Arathoru. Podobně jako v případě Dalaranu se ale začaly objevovat další nové městské státy po celém území Lordaeronu. Mágokraté, kteří vládli Dalaranu, založili Kirin Tor. Tato specializovaná sekta měla za úkol vyvíjet a katalogizovat všechna kouzla, artefakty či magické předměty, které lidé postupem času poznali.

Města Gilneas a Alterac, která se stala silnými obránci Stromu, začala budovat armády, které prozkoumávaly hornaté severní země Khaz Modanu. V této době Lidé poprvé narazili na prastarou rasu Trpaslíků a vydali se do jejich jeskynní pevnosti Ironforge. Lidé a Trpaslíci si mezi sebou vyměnili mnohá tajemství svých znalostí kovářství, konstruktérství a objevili také společnou lásku k boji a vyprávění příběhů.

Městský stát Kul Tiras, který byl vybudován na rozsáhlém ostrově jižně od Lordaeronu, vybuďoval svou prosperující ekonomiku především na rybářství a výrobě lodí. Postupem času si Kul Tiras vytvořil mocnou flotilu obchodních člunů, které brázdili moře mezi známými zeměmi a hledaly exotické zboží, které by nakoupily a poté prodali jinde. Přestože tedy ekonomická situace Arathoru kvetla, nejsilnější části říše se začaly pomalu ale jistě oddělovat.

Po dlouhou dobu se vládcí Stromu snažili přesunout své sídlo do bohatých severnějších zemí Lordaeronu a opustit tak vyprahlé země na jihu. Dědici krále Thoradina, poslední potomci rodu Arathi, odsuzovali nápad opustit Strom a ponechat ho svému osudu. Vládcí se ale nenechali zvíkat a vydali se do divokých severních zemí hledat čistotu a osvětlení. Daleko na severu vybuďovali své nové sídlo, nový městský stát, který pojmenovali Lordaeron. Později po tomto městě získal své jméno celý velký kontinent. Lordaeron se stal Mekkou pro náboženské cestovatele a pro každého kdo hledal vnitřní mír a bezpečí.

Potomci rodu Arathi také po čase opustili rozpadající se zdi prastarého Stromu a rozhodli se vydat na jih, přes vrcholky hor Khaz Modanu. Po mnoha dlouhých měsících jejich cesta skončila a Lidé se konečně usídlili v severním regionu kontinentu, který je později nazýván Azerothem. V úrodném údolí založili království Stormwind, které se rychle stalo soběstačnou mocností s vlastními zákony.

Hrstka bojovníků stále zůstávala ve Stromu, odhodlána neopustit své město a strážit jej před jakoukoliv hrozbou. Strom již nebyl tím centrem říše, vyvinul se ale v nový národ, známý jako Stromgarde. Zatímco tedy každý z menších městských států prosperoval a šel svou cestou, Arathorská říše se pozvolna rozpadla. Jak si každý národ vytvářel své vlastní zvyky a víru, navzájem se od sebe jednotlivé státy odlučovaly. Víze krále Thoradina o sjednoceném království Lidí pomalu vybledla a navěky zmizela.

Aegwynn a Lov Draků

Mezitím, co politická rivalita mezi sedmi národy Lidí narůstala a zase uvadala, linie Strážců neustále bděla nad chaosem, ve kterém se země zmítala. Za ta léta se vystřídalo mnoho Strážců, ale vždy jen jeden měl v rukou magickou moc Tirisfalu. Jeden z posledních Strážců tohoto věku se proslavil jako mocný bojovník proti stínu. Byla jím Aegwynn, horlivá lidská dívka, která byla schválena Řádem a převzala tak žezlo Strážcovství. Aegwynn vyhledávala demony a tvrdě proti nim zakračovala kdekoli na ně narazila. Cítila ale napětí, které v Řádu, složeném z velké většiny z mužů, vládlo během Strážcovství ženy. Začala věřit, že staří Elfové a Lidé, kteří předsedali Řádu, dělají Řád strnulým a neohebným a při svém rozhodování nehledí dostatečně dopředu, aby učinili přítrž konfliktu se stínem. Aegwynn již ztrácela trpělivost vlivem neustálých jednání a debat, toužila prokázat své vlohy ostatním členům Řádu a jeho vedení. Výsledkem toho bylo, že u ní v klíčových situacích opakovaně převládala odvaha nad rozumem.

Jak se její ovládnání magických dovedností Tirisfalu zdokonalovalo, stávala se Aegwynn hrozbou pro řadu mocných démonů, kteří vkročili na půdu ledového kontinentu Northrendu. Strážkyně sledovala demony až do hornatého území této zmrzlé země. Zde zjistila, že demoni loví všechny zbylé draky ve snaze přivlastnit si jejich prastarou moc pro sebe. Mocní draci, kteří do těchto končin unikli ze země, kde se rozpínaly civilizace smrtelníků, pomalu propadali moci temné démonické magie. Aegwynn okamžitě na demony zaútočila a s pomocí vznešených draků se jí podařilo je porazit. Jakmile byl poslední z démonů vyhnán ze světa smrtelníků, celým ledovým kontinentem otrásla strašlivá bouře. Obrovská temná tvář zářící

pekelnou energií se objevila v oblacích nad Northrendem. Ta tvář, která se Aegwynn zjevila, patřila samotnému Sargerasovi, králi démonů a pánu Plamenné Legie. Řekl mladé Strážkyni, že čas Tirisfalu právě skončil a svět se brzy skloní před příchodem Legie.

Hrdá Aegwynn stále věřila, že s pomocí svých schopností se může hroživému bohu rovnat a začala na něj útočit svou magickou mocí. Se zneklidňující lehkostí se Aegwynn podařilo zabít hmotnou schránku pána démonů. Strážkyně se obávala, že Sargerasův duch je stále živý, proto ve své naivitě ukryla démonovu tělesnou schránku v jednom z prastarých Kalimdorských sálů, který byl před tisíci lety při zničení Studny Věčnosti zatopen mořem. Aegwynn si nikdy neuvědomila, že udělala přesně to, co Sargeras plánoval. Nevědomky tak zpečetila osud celého světa. Sargerasův duch se přenesl do jejího zesláblého těla a aniž by si to uvědomila, zůstával pán démonů po dlouhá léta skryt v nejtemnějších zákoutích její vlastní duše.

Poslední Strážce

Strážkyně Aegwynn ve své moci stále sílila a energie Tirisfalu jí značně prodlužovaly délku života. Zatímco se pošetile domnívala, že Sargerase porazila, po dobu téměř devíti set let nepřestávala v ochraně světa před přísluhovači krále démonů. Nicméně Tirisfalská Rada konečně vynesla své rozhodnutí, že hodlá vybrat nového nástupce současné Strážkyně. Rada nařídila Aegwynn, ať se vrátí do Dalaranu, aby mohl být vybrán nový adept pro převzetí její Strážcovské moci. Aegwynn, která vždy věřila Radě a jejím rozhodnutím, nyní poprvé zaváhala a rozhodla se vybrat svého nástupce sama.

Aegwynn si naplánovala, že porodí syna, kterému předá svou moc. Nechtěla už, aby se Tirisfalský Řád vměšoval do záležitostí dalšího Strážce, jako to dělali s ní samou. Odcestovala proto na jih do království Azeroth a zde našla ideálního otce pro svého budoucího potomka. Byl jím zkušený lidský mág známý jako Nielas Aran. Aran byl královským kouzelníkem u dvora krále Llana a zároveň jeho rádčem. Aegwynn mága svedla a počala s ním svého syna. Nielasův blízký vztah k magii hluboce zakořenil i v jeho ještě nenarozeném dítěti a podepsal se tak na osudu, který jej měl v budoucnu postihnout. Moc Tirisfalu byla na dítě přenesena také, měla se ale projevit až ve chvíli, kdy dítě dosáhne dospělosti.

Jak čas ubíhal, Aegwynn v odlehklém háji porodila svého syna, kterého pojmenovala Medivh, což v jazyce Vysokých Elfů znamená "strážce tajemství". Aegwynn doufala, že se Medivh stane jejím následníkem, až dospěje. Bohužel se ale zhoubný Sargerasův duch přenesl z jejího těla do bezbranného dítěte ještě před jeho narozením. Strážkyně neměla ani ponětí, že je největší Strážce, jakého kdy svět poznal, dávno posedlý jejím největším nepřítelem.

Aegwynn si byla jistá Medivhovým zdravím a proto jej vyslala k azerothskému dvoru, aby zde vyrůstal se svým otcem a ostatními lidmi. Sama pak odcestovala do divočiny a připravovala se na cokoliv, co jí připraví zbytek jejího života. Medivh rostl a sílil, neměl ani potuchu o Tirisfalských silách, které v něm dřímou.

Sargeras trpělivě vyčkával až nadejde jeho čas a Medivhova moc se konečně probudí. V průběhu doby, kdy Medivh dospíval, se stal v Azerothu velice oblíbeným pro své magické nadání. Často se svými dvěma nejlepšími přáteli - Llanem, princem Azerothu a Anduinem Lotharem, jedním z posledních potomků rodu Arathi, podnikal různé dobrodružné výpravy. Tito tři chlapci neustále dělali neplechu v okolí království, přesto je ale většina lidí měla ráda.

Když dosáhl Medivh svých čtrnácti let, vesmírné síly v jeho nitru se probudily a jakmile se srazily se Sargerasovým duchem, který se skrýval v Medivhově duši, mladík upadl do zvláštního stavu bezvědomí, které trvalo po mnoho dlouhých let. Když se Medivh nakonec z komatu probudil, uvědomil si, že je dospělý a jeho přátelé Llane a Anduin se stali regenty Azerothu. Přestože si velice přál využít svou magickou moc na ochranu země, kterou považoval za svůj domov, temný Sargerasův duch uvnitř něj pokřivil jeho myšlenky ke svým zákeřným účelům.

Sargeras si liboval v pohlcování Medivhovy duše, protože věděl, že jeho plán druhé invaze do tohoto světa je téměř kompletní. A poslední ze Strážců bude tím, kdo jeho plány uskuteční...

Temný Portál a Pád Stormwindu

Zatímco Medivh bojoval s démonem Sargerasem o vlastní duši, Kil'jaeden připravoval svou Hordu na invazi do Azerothu. Monarcha Stormwindu, král Llane, byl velmi znepokojen temnotou, která pohlcovala duši jeho starého přítele Medivha. Podělil se o své obavy s Anduinem Lotharem, posledním potomkem Arathijského rodu, který byl také velitelem jeho armád. Přes všechny obavy si ale nikdo nedokázal představit skutečnou hloubku šílenství, do které se Medivh pomalu propadal, a hrůzy, které jeho stav ještě v budoucnu přinese.

Jako poslední podnět nabídl Sargeras prostřednictvím Medivha Orčímu čaroději Gul'danovi obrovskou moc, když bude souhlasit s jeho plánem a povede Hordu na Azeroth. Sargeras Orkovi nasliboval, že by se mohl stát živoucím bohem, pokud by se mu podařilo naleznout podmořskou hrobku, kam před tisíci lety Strážkyně Aegwynn ukryla Sargerasovy ostatky. Gul'dan souhlasil a rozhodl se hledat hrobku hned, jak budou obyvatelé Azerothu poraženi. Jakmile si byl Sargeras jist svou mocí nad Hordou, zavelel započít invazi.

Spojenými silami otevřeli Medivh a Stínový Koncil dimenzionální bránu známou jako Temný Portál. Portál zprostředkovával magické přemostění mezi vzdálenými světy Azerothu a Draenoru, byl také dost veliký, aby jím mohly procházet celé armády Orků. Gul'dan vyslal Portálem své průzkumníky, aby zmapovali země, které chtějí získat. Když se průzkumníci vrátili, oznámili jen, že svět Azerothu je skutečně zralý na dobytí.

Náčelník Durotan stále věřil, že Gul'danova vláda přivede Orky k záhubě. Znovu hlasitě protestoval proti jeho jednání a poukazoval na fakt, že Gul'dan ničí čistotu válečnického ducha jeho lidu a že tato invaze bude znamenat zánik celé jejich rasy. Gul'dan si nemohl dovolit zabít tohoto oblíbeného hrdinu Orků, proto jej pouze spolu s jeho kmenem Frostwolf vyhostil daleko do zemí tohoto nového světa.

Po vyhoštění Frostwolfů se už jen málo Orků rozhodlo odporovat Gul'danovým rozkazům. Orkové si narychlo vybudovali tábor v temných mokřinách území Black Morass na východ od Stormwindu. První konflikty s Lidmy na sebe nenechaly dlouho čekat. Jakmile začali Orkové prozkoumávat novou zemi, narazili na Stormwindské obránce. Přestože tyto potyčky obvykle končily rychle, demonstrovaly silné i slabé stránky obou stran. Llane s Lotharem si nebyli schopni udělat představu o počtech nepřátel a pouze tedy odhadovali sílu útoku této nečekané invaze. Po několika letech už byla v Azerothu většina Orků z Draenoru. Gul'dan se tedy rozhodl začít skutečný útok proti Lidem. A Horda se začala Stormwindskému království předvádět ve své plné síle.

Jak spolu obě armády urputně bojovaly, válečný konflikt si žádal stále více obětí na obou stranách. Král Llana, který pohrdal Orky a stále věřil, že tato divoká zvířata nemohou Stormwind ohrozit, přesto velkou část své armády zaměřoval na obranu hlavního města. Avšak sir Lothar byl přesvědčen, že by měl být útok směřován více proti nepříteli, a tak byl postaven před rozhodnutím, zda stát za svým králem, nebo se spíše řídit vlastním rozumem. Vybral si druhou možnost a spolu s čarodějem Khadgarem zaútočili na Medivhovu věž Karazhan. Společně se jim podařilo porazit posedlého Strážce, který, jak se později potvrdilo, byl příčinou příchodu Orků. Zabitím Medivha byl vypuzen duch démona Sargerase a skutečná Medivhova duše byla konečně volná. Medivhův čestný duch mohl nyní po mnoho let volně žít v astrální rovině.

Ani po Medivhově smrti ale Horda nepřestala ve svém neustálém útoku na Stormwindskou obranu. Jak se vítězství Hordy blížilo, začal si Orgrim Doomhammer stále více uvědomovat zkaženost, která dosedla na kmeny Orků od doby, co opustili Draenor. Jeho dávný přítel Durotan se vrátil z exilu, aby jej znovu varoval o Gul'danově zradě. Tentokrát už ale Gul'dan nezaváhal a vyslal své zabijáky, aby se o Durotana postarali. Gul'danova pomsta byla rychlá a krutá. Durotan se svou ženou Drakou zemřeli ještě téhož dne, naživu zůstal jen jejich malý syn. Doomhammer se dověděl o Durotanově smrti, nevěděl už ale, že jejich dítě našel lidský důstojník Aedelas Blackmoore a rozhodl se z něj vychovat svého osobního otroka. Právě tento malý Ork jednoho dne povstane, aby se stal největším vůdcem svého lidu, jakého kdy země poznala.

Orgrim byl rozrušen Durotanovou smrtí a rozhodl se učinit přítrž démonické zkaženosti, která postihla Orky. Zabil Gul'danovu loutku - vládce Hordy Blackhanda, a dosedl na jeho místo. Pod jeho rozhodným vedením začali Orkové obléhat Stormwindskou pevnost. Teprve nyní si král Llana uvědomil, jak šeredně podcenil sílu Hordy a už jen bezmocně sledoval, jak jeho království propadá těm zeleným vetřelcům. Nakonec byl král Llana zavražděn jedním z nejlepších zabijáků Stínového Koncilu – půl-Orkou Garonou.

Lothar a jeho muži se vraceli z Karazhanu domů, doufaje, že se jim podaří zabránit dalšímu krveprolití a že ochrání svou domovinu. Vrátili se ale příliš pozdě a své království našli v doutnajících troskách. Orkové pokračovali v drancování menších vesnic a zabírali přilehlá území pro sebe. Přestože se Lothar se svými společníky musel nyní skrývat, přísahal, že získá svou zem nazpět za jakoukoliv cenu.

Lordaeronská Aliance

Lord Lothar po porážce u Stormwindu shromáždil zbytky Azerothského vojska a vedl mohutný exodus přes moře do severních království Lordaeronu. Vládci všech sedmi lidských království se sešli a shodli se na tom, že Orkové se budou jistě snažit překonat veškeré známky života v jejich zemích. Rozhodli se proto spolčit ve spojení, které je známé jako Lordaeronská Aliance. Po téměř třech letech se bývalé země Arathoru znovu spojily pod jedinou vlajkou. Lord Lothar byl jmenován hlavním velitelem aliančních sil, tudíž se snažil co nejrychleji připravit spojené armády na příchod Hordy.

Za pomoci svých důstojníků, Uthera Lightbringera, Admirála Daelina Proudmoorea a Turalyona se snažil Lothar přesvědčit další rasy o nebezpečí, které jim hrozí. Aliance tak získala podporu klidných Trpaslíků z Ironforge a skupiny Vysokých Elfů z Quel'Thalasu. Elfové, vedení Anasterianem Sunstriderem, se příliš nezajímali o hrozící konflikt. Přesto ale

byli povinni pomoci Lotharovi. Byl totiž posledním z pokrevní linie Arathi, která Elfům před dávným časem pomáhala v boji proti Trollům.

K Hordě vedené náčelníkem Orgrimem Doomhammerem se po čase přidali také Ogrové, kteří také přišli z Draenoru, a lesní Trollové z kmene Amani. Horda započala masivní přesun svých jednotek zeměmi Trpasličího Khaz Modanu až k jižnímu okraji Lordaeronu. Při svém tažení zpustošili vše, co se jim připletlo do cesty.

Impozantní bitvy Druhé Války zuřily nejenom na zemi. Došlo i na námořní bitvy a letecké souboje. Hordě se nějakým způsobem podařilo získat artefakt známý jako "Duše Démona", s jehož pomocí Orkové zotročili prastarou dračí královnu Alexstraszu a její rudou letku využívali jako svůj válečný nástroj. Hrozili Alexstrasze, že pokud nevyšle své děti do boje, zničí vejce, které nakladla.

Válka již zuřila na kontinentech Khaz Modanu i Lordaeronu. V rámci svého severského tažení se Hordě podařilo vypálit okrajové části Quel'Thalasu, čímž celý národ Elfů donutili přidat se k Lordaeronské Alianci. Větší města i celé regiony Lordaeronu byly vojenskými střety úplně zničeny. Navzdory absenci jakýchkoliv posil a drtivé přesile jednotek Hordy se Lotharovi a jeho Alianci stále dařilo odolávat síle nepřítelů.

V závěrečných dnech Druhé války, kdy se vítězství Hordy nad Aliancí zdálo téměř jisté, vypukl mezi dvěma nejsilnějšími Orky Azerothu hrozivý spor. Odporný černokněžník Gul'dan, hlava tajného Stínového Koncilu, vedl několik odpadlických kmenů proti mocnému Orgrimu Doomhammerovi, veliteli Hordy. Doomhammer připravoval závěrečný útok na hlavní město Lordaeronu, útok, při kterém by byly rozdraceny poslední zbytky Aliance, zatímco Gul'dan a jeho přívrženci opustili svá stanoviště a vypluli na moře. Zmatený Doomhammer ztratil Gul'danovou zradou téměř polovinu svých opěrných sil, takže byl donucen stáhnout se a vzdát se největší šance na vítězství nad Aliancí.

Mocichtivý Gul'dan prahnul po tom, aby se sám dostal mezi bohy. Vydal se na zoufalé pátrání po podmořské Sargerasově hrobce, kde mělo být přechováváno tajemství nezměrné síly. Orky, kteří ho následovali, odsoudil k tomu, aby se stali otroky Plamenné Legie. Své službě pro Doomhammera Gul'dan nevěnoval žádnou pozornost. S podporou kmenů Stormreaver a Twilight's Hammer se mu podařilo vyzvednout z mořského dna Sargerasovu hrobku. Když však otevřel starobyrou, zatopenou truhlici, čekali tam na něj pouze posedlí démoni.

Doomhammer toužil vzpurné Orky za jejich zradu tvrdě potrestat, a tak vyslal svá vojska, aby Gul'dana zabila a přivedla zpět domů zbylé zrádce. Kvůli své lehkomyšlnosti byl Gul'dan sílenými démony, které uvolnil, rozpolcen ve dvě. Bez svého vůdce odpadlické kmeny rozzuřeným legiím Doomhammera rychle podlehly. Přestože byla vzpoura potlačena, nebyla Horda schopna zotavit se z hrozivých ztrát, které utrpěla. Gul'danova zrada vrátila Alianci nejen naději, ale díky ní získala také čas na přeskupení sil... A na protiúder.

Když lord Lothar viděl, jak se Horda štěpí zevnitř, sebral zbytky svých sil a vytlačil Orky na jih, zpět do jejich domova, Azerothu. Tam alianční síly polapily ustupující vojska Hordy v jejich sopečné pevnosti Blackrock Spire. Přestože lord Lothar v bitvě u základny Spire padl, jeho velitel Turalyon shromáždil alianční jednotky v hodině dvanácté a vytlačil Hordu až do hrozivých Bažin Smutku. Turalyonovými silami se podařilo zničit Temný Portál, tajemnou bránu, která Orky spojovala s jejich temným, rudým domovem Draenor. Horda, odříznutá od

posíl z Draenoru a rozdělená neutuchajícími vnitřními rozbroji, nakonec ustoupila a mocným aliančním silám podlehla.

Roztroušené kmeny Orků byly rychle pochyťány a umístěny v hlídaných internačních táborech. Přestože se mohlo zdát, že je s Hordou nadobro konec, zůstávali jistí skeptikové, kteří tvrdili, že mír nebude trvat věčně. Khadgar, bývalý Medivhův učeň, přesvědčil nejvyšší velení Aliance, aby vybuodovalo pevnost Nethergarde, která měla dohlížet nad ruinami Temného Portálu a zajistit, aby v budoucnu už nikdy nedošlo k invazi z Draenoru.

Následky Druhé Války

Po zničující Druhé Válce s Orčí Hordou zůstala Lordaeronská Aliance ořesena a ve stavu naprostého chaosu. Krvežízniví Orkové vedení mocným válečníkem Orgrimem Doomhammerem si proklestili cestu nejen zemí trpaslíků Khaz Modan, ale vyplenili také mnoho centrálních provincií v Lordaeronu. Než bylo řádění odhodlaných Orků konečně zaraženo, podařilo se jim zpustošit dokonce i odlehlé království Elfů Quel'Thalas. Alianční armády vedené sirem Anduinem Lotharem, Utherem Lightbringerem a admirálem Daelinem Proudmoorem vytlačily Orky na jih, na zničené území Azerothu – do prvního království, které padlo ještě před nemilosrdným výpadem Orků.

Silám Aliance se pod vedením sira Lothara podařilo vytlačit Doomhammerovy kmeny z Lordaeronu až na Orky ovládané území Azeroth. Lotharovy síly obklíčily Orčí sopečnou citadelu Blackrock Spire a zahájily její obléhání. V zoufalé snaze se Doomhammerovi a jeho velitelům podařilo provést ze Spire smělý výpad a uprostřed Hořících stepí se utkal s Lotharovými paladiny. Po této kolosální bitvě zůstali Doomhammer i Lothar oslabeni a vyčerpáni. Ačkoliv se Doomhammerovi podařilo Lothara téměř porazit, neměla smrt tohoto velkého hrdiny takový účinek, v jaký velitel Orků doufal.

Turalyon, Lotharův nejmocnější velitel, se chopil Lotharova zkrvaveného štítu a shromáždil žalem zdrcené bratry, aby provedli bezhlavý protiútok. Pod otrhanými prapory Lordaeronu a Azerothu Turalyonova vojska ve strašlivé, ale vítězné bitvě převálcovala zbytky Doomhammerových armád. Rozedraným a izolovaným Orkům nezbylo nic jiného, než opustit poslední stojící baštu jejich moci – Temný Portál.

Turalyon se svými válečníky pronásledoval zbytky Orků přes hnijící Bažiny Smutku až do zdevastovaných Mizerných Krajů, kde stál Temný Portál. Tam, u paty obrovské brány, se střetla zlomená Horda a odhodlaná Aliance v poslední, nejkrvavější bitvě Druhé Války. Orkové stojící proti přesile, pod vlivem šílenství z proklaté krvežíznivosti, podlehli hněvu Aliance. Doomhammer byl vzat do zajetí a dopraven do Lordaeronu, jeho rozprchlé kmeny byly pochyťány a eskortovány na sever – až za Lordaeron.

Na druhou stranu Temného Portálu

Jen několik měsíců po dovršení příprav na příchod Spodních ochránců se energie Temného Portálu sjednotily a otevřely novou bránu do Draenoru. Zbývající kmeny Orků pod vedením staršího šamana Ner'zhula znovu napadly Azeroth. Orkové měli v úmyslu zmocnit se několika kouzelných artefaktů, které by zvýšily Ner'zhulovu moc, a tak plánovali otevření nových Portálů do Draenoru, které by jim umožnily navždy opustit svůj k záhubě odsouzený rudý svět.

Král Terenas z Lordaeronu nabyl přesvědčení, že Orkové plánují novou ofenzívu proti Alianci, proto vyslal do Draenoru své armády s úmyslem ukončit hrozbu Orků jednou a provždy. Síly Aliance, vedené Khadgarem a generálem Turalyonem, se utkaly s Orky v planoucí krajině. Ani s pomocí elfí hraničářky Allerie, Trpaslíka Kurdrana a vojenského veterána Danatha se Khadgarovi nepodařilo zabránit Ner'zhulovi v otevření Portálu do jiných světů.

Strašlivá magická bouře vyvolaná spojujícími se energiemi Portálu začala trhat svět na kusy. Ner'zhulovi, následovanému jen těmi nejvěrnějšími služebníky, se podařilo jedním z Portálů uniknout, když Khadgar sváděl zoufalý boj za návrat jeho přátel do Azerothu. Khadgar brzy zjistil, že se ocitl i se svými společníky v pasti v umírajícím světě, a nezištně zničil Temný Portál, takže Azeroth nepostihl stejně neblahý osud jako Draenor. Sečteno a podtrženo, hrdinům se podařilo zničit Portál a zachránit Azeroth – ovšem otázka, jestli unikli smrti při agónii Draenoru, zůstává nezodpovězena.

Bitva o Grim Batol

Po zničení druhého Temného Portálu se Alianci podařilo zadržet většinu odpadlých Orčích kmenů, které stále zůstávaly v Azerothu. Internační tábory vybudované pro Orky krátce po skončení Druhé Války se zaplnily až po okraj a byly stráženy ve dne v noci. Nově se objevil kmen Warsong a ten dosud stále unikal hněvu Aliance. Kromě něj však už zůstávala jen jediná skupina – kmen Dragonmaw – dostatečně početná a silná, aby zvrátila křehký mír, který v Lordaeronu zavládl.

Kmen Dragonmaw, vedený zákeřným černokněžníkem Nekrosem, se zmocnil a díky drakům a malým jednotkám pešáků držel značnou část severního území Khaz Modan. Nekros si udržoval svou moc nad dračí královnou Alexstraszou a její letkou rudých draků pomocí mocného artefaktu známého jako Duše démona. Nekros, usazený ve starobylé trpasličí pevnosti Grim Batol, vybudoval početnou armádu, s níž měl v plánu znovusjednocení zmírající Hordy. Ani velká moc černokněžníkovi Nekrosovi nepomohla a jeho plány byly zhceny, když se do věci vložil bezohledný mág Rhonin. Rhoninovi a jeho společníkům se s pomocí bojovníků trpasličího hnutí odporu podařilo zničit Duši démona a uvolnit Alexstraszu z moci Orků. Rudí draci prahli po pomstě a sežehli kmen Dragonmaw plamenem a v podstatě smetli poslední základnu moci Orků z povrchu světa.

Po smrti Nekrose, posledního z Orčích černokněžníků, upadli Orkové přebývající v přeplněných internačních táborech do letargie. Zbaveni touhy bojovat a dokonce i umírat, ztratili veškerý smysl svého žití jakožto bojovníci – a tedy i poslední stopy hrdé kultury, ze které vzešli.

Narušitelé Aliance

V letech následujících po pádu Hordy se začaly různé národy Aliance hašterit a s klesajícím politickým vlivem se množily územní spory. Král Lordaeronu, Terenas, patron Aliance, začínal tušit, že křehké spojenectví, které vzniklo v nejhorsších chvílích, už dlouho nevydrží. Terenas přesvědčil vůdce Aliance, aby zapůjčili peníze a dělníky na pomoc při znovuvybudování města Stormwind, které bylo zničeno během Orčí okupace Azerothu. Tyto daně společně s vysokými výdaji na údržbu a správu mnoha Orčích internačních táborů vedly u mnoha vůdců, zvláště pak u Genna Greemanea z Gilneasu, k přesvědčení, že jejich království by se žilo lépe, pokud by se od Aliance odtrhla.

Jako by toho všeho nebylo dost, příkří Vysocí Elfové ze Silvermoonu vypověděli Alianci věrnost a prohlásili, že špatné vedení Lidí bylo příčinou vypálení jejich lesa během Druhé Války. Ačkoliv Terenas Elfům taktně připomněl, že by z celého Quel'Thalasu nezbylo zhola nic, kdyby stovky udatných Lidí nepoložily své životy při jeho obraně, Elfové trvali na svém a vydali se vlastní cestou. Gilneas a Stromgarde povzbuzeni odchodem Elfů zkusili své štěstí a odtržení se jim zdařilo také.

Přestože se Aliance štěpila, králi Terenasovi stále zůstávali spojenci, na které se mohl spolehnout. Zavázání Alianci stále zůstávali Admirál Proudmoore z Kul Tirasu a mladý král Azerothu Varian Wrynn. Terenasovu vládu podporovali také kouzelníci z Kirin Tor vedení arcimágem Antonidasem, kteří přísahali Lordaeronu svoji oddanost. Možná nejpotěšitelnějším byl slib mocného trpasličího krále Magni Bronzebearda, který vyhlásil, že Trpaslíci z Ironforge budou navždy čestnými dlužníky Aliance za osvobození Khaz Modanu od Hordy.

Nová generace

Minuly roky, napětí se zmenšovalo a v Lordaeronu zavládl trvalý mír. Král Terenas společně s arcibiskupem Alonsem Faolem bez přestání pracovali na přestavbě království a poskytování pomoci národům setrvávajícím v Alianci. Jižní království Azeroth začalo prosperovat a pod prozíravým vedením krále Wrynna se znovu stalo významnou vojenskou mocností. Uther Lightbringer, vrchní velitel řádu paladinů, udržoval mír v Lordaeronu uklidňováním občanských sporů a potlačováním vzpour mrzkých ničemů po celé říši. Admirál Proudmoore, jehož silná flotila hlídala obchodní trasy před loupeživými piráty a nájezdníky, udržoval pořádek na širých mořích. Středem zájmu obyvatel se však staly pozoruhodné činy nové generace hrdinů.

Jediný syn krále Terenase vyrostl v silného, sebejistého, mladého muže. Mladý princ byl vychováván jako válečník Muradinem Bronzebeardem – bratrem krále Magniho z Ironforge – a přes svoje mládí byl považován za jednoho z nejzručnějších šermířů v Lordaeronu. Když se blížily Arthasovy devatenáctiny, byl pod vedením lorda Uthera uveden do Řádu Stříbrné ruky. Dobrosrdečný Uther, který se za celá ta léta stal králi Terenasovi téměř bratrem, považoval prince víc za synovce než za pouhého žáka. Přestože byl Arthas tvrdohlavý a poněkud arogantní, nikdo nemohl popřít jeho odvalu a houževnatost. Když podél hranice s Quel'Thalasem začaly řídit bandy trollů ze Zul'Amanu, Arthas se s nimi rychle vypořádal a ukončil jejich běsnění.

Navzdory princovým hrdinským činům se obyvatelstvo Lordaeronu zajímalo spíše o jeho osobní život. Po celém království se šířily zvěsti o milostném vztahu Arthase a lady Jainya Proudmoore. Jaina byla nejmladší dcerou Admirála Proudmoora a Arthasovou přítelkyní už od dětství. Krásná, ale plachá, mladá žena však také byla premiantem pro Kirin Tor – radu čarodějů Dalaranu. Jainu vzdělával vážený arcimág Antonidas a mluvilo se o ní jako o zázračném dítěti, kterému se nadmíru dařilo v magických bádáních a zkoumáních. Navzdory svým přísným zaměstnáním si Arthas s Jainou udržovali těsný vztah. Vzhledem k věku krále Terenase a jeho zhoršujícímu se zdravotnímu stavu by obyvatelstvo rádo vidělo, jak se jejich milovaný princ žení a pokračuje v královské pokrevní linii.

Arthasovi s Jainou veřejná pozornost vadila, takže se svůj vztah snažili držet pod pokličkou, jak jen to šlo. Avšak Jaina se rozhodla ke studiu v Dalaranu, i když chápala, že to znamená konec milostného poměru. Věnovala se studiu celý život a dobře věděla, že její skutečnou

touhou je touha po vzdělání – nikoliv osnování pletich v trůní místnosti. K nelibosti obyvatel Lordaeronu se cesty obou milenců nedobrovolně rozdělily a oba se začali znovu věnovat své práci.

Stíny se vracejí

Po téměř třiceti letech míru začaly znovu kolovat zvěsti o válce. Královi zvědové hlásili, že povstal mladý, namyšlený válečník, který shromáždil pár zbývajících kmenů Orků a vytvořil z nich elitní bojovou jednotku. Mladý válečník zamýšlel zničit internační tábory a osvobodit svůj lid ze zajetí. „Nová horda“, jak se skupině přezdívalo, bezostyšně napadla severní město Stratholme a pokusila se zachránit jednoho z držených válečníků. Horda dokonce zničila Durndholde – pevnost dohlížející na bezpečnost internačních táborů – a povraždila důstojníky, kteří před ní prchali. Král Terenas vyslal Uthera s jeho paladiny, aby válečníka zastavili, ale prohnáné Orky nemohli nikde najít. Mladý velitel prokázal mimořádné nadání pro taktiku – unikl i přes Utherovu nejlepší snahu obklíčit ho při jeho nájezdech.

Tlak z nového povstání Orků rostl a krále Terenase ještě ke všemu rozrušila špatná zpráva z další fronty. Povídalo se, že se v severních provinciích zformovalo několik údajně „mrtvých kultů“. Tyto kulty do svých řad lákaly rozladěné a sklíčené občany Lordaeronu a nabízely jim místo nevolnictví králi „věčný život“ na zemi. Po mnoha letech klidu a míru král Terenas pochopil, že potíže pro jeho zemi teprve začínají. Trochu ho uklidňovalo, že Lordaeron dosud překonal každou nástrahu, která se mu postavila do cesty – a že v rukou jeho obránců, těch nových i těch starých, bude v bezpečí až do nového svítání na lepší časy...